

Sygn. akt I C 846/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sek. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Ł. M.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwoty:
  - a. 21.215,52 złotych (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście piętnaście 52/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;
  - b. 8.665,07 złotych (osiem tysięcy sześćset sześćdziesiąt pięć 7/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 września 2019 roku do dnia zapłaty;
  - c. 5.378 złotych (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt osiem) tytułem zwrotu kosztów procesu
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 1.444,94 złotych (tysiąc czterysta czterdzieści cztery 94/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 846/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 grudnia 2017 roku Ł. M., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 21.215,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 13 lutego 2017 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki M. o nr rej. (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności i odmówił wypłaty odszkodowania.

/pozew k. 2-4/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówił wypłaty odszkodowania, gdyż w jego ocenie do zdarzenia, wskutek którego uszkodzony został pojazd powoda, doszło w sposób kontrolowany i celowy. Zdaniem powoda, powództwo winno zostać oddalone jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

/odpowiedź na pozew k. 33-36/

W piśmie z dnia 5 września 2019 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 8.665,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 marca 2017 r. do dnia zapłaty.

/rozszerzenie powództwa k. 150/

Powyższe pismo zostało doręczone pozwanej dnia 19 września 2019 roku. W piśmie z dnia 25 września 2019 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części.

/pismo k. 155/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2017 roku w miejscowości B., na drodze nr (...) km 456,4 doszło do wypadku drogowego, w którym został uszkodzony pojazd marki M. o nr rej. (...), należący do Ł. M.. Do zdarzenia doszło, gdyż kierujący samochodem marki F. o nr rej. (...), R. K., nie zachował bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami, przez co doprowadził do zderzenia tylnego z pojazdem marki M.. Po uderzeniu pojazd powoda uderzył w bariery ochronne po lewej stronie drogi. Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja, która stwierdziła, że winę za kolizję ponosi kierujący pojazdem F. i ukarała go mandatem karnym.

/notatka informacyjna k. 15, informacyjne wyjaśnienia powoda k. 51v-52 znacznik czasowy 00:03:34 -00:17:06, zeznania świadka R. K. k. 56-57 znacznik czasowy 00:02:41 – 00:24:48/

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Pismem z dnia 14 lutego 2017 r. pozwany poinformował powoda o zarejestrowaniu szkody pod numerem 115- (...). Decyzją z dnia 6 kwietnia 2017 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania.

/pismo k. 10, decyzja k. 16/

W dniu 11 kwietnia 2017 r. powód poprzez pełnomocnika wezwał pozwanego do zapłaty oraz do przesłania akt szkody. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

/wezwanie k. 17, potwierdzenie nadania wraz z potwierdzeniem odbioru k. 18, pismo k. 19/

Następnie, w dniu 17 maja 2017 r. pełnomocnik powoda zwrócił się do Rzecznika Finansowego z wnioskiem o przeprowadzenie interwencji. W dniu 5 lipca 2017 r. Rzecznik Finansowy zwrócił się do pozwanego z prośbą o przeanalizowanie zarzutów powoda i przedstawienie stosownych wyjaśnień oraz stanowiska w sprawie. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

/wniosek k. 20-21, pismo k. 22, pismo k. 23, pismo k. 24-25, pismo k. 26/

Szacunkowy koszt naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 13 lutego 2017 r., przy założeniu, że naprawa taka wykonywana byłaby w sposób określany jako przywrócenie stanu poprzedniego (uszkodzone części były częściami oryginalnymi - firmowanymi przez producenta pojazdu) – z użyciem części oryginalnych, uwzględniając technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu, która powinna gwarantować nie tylko odtworzenie cech geometrycznych, ale i wytrzymałościowych pojazdu, przy uwzględnieniu i zastosowaniu średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w danym czasie w regionie (...) (105 zł netto) wyniósłby brutto 36.986,44 zł. Natomiast koszt naprawy przedmiotowego pojazdu z cennikiem części w dacie szkody, przy uwzględnieniu technologii naprawy producenta, użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych z logo producenta (jakości „O”), alternatywnych części zamiennych (jakości „Q”) oraz średniej rynkowej stawki za roboczogodzinę na poziomie 105 zł, wyniósłby 29.880,59 zł brutto.

/opinia biegłego inż. J. D. k. 72-94, uzupełniająca opinia biegłego k. 126-127/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Jako, że osią sporu pozostawało to, czy do zdarzenia z dnia 13 lutego 2017 r. doszło w okolicznościach wskazanych przez powoda, jaki był przebieg kolizji, oraz jaki był zakres uszkodzeń w pojeździe powoda i jaki był celowy koszt naprawy pojazdu, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw rekonstrukcji wypadków i techniki samochodowej. Sporządzona przez biegłego opinia została zakwestionowana przez pozwanego, dlatego Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony. Sąd, uznając sporządzone opinie za wiarygodne i profesjonalne, zgodził się z wnioskami biegłego w całości, i przyjął je za swoje.

Należy wskazać, że biegły, odnosząc się do przebiegu zdarzenia szkodzącego, podniósł, że zebrany w aktach materiał dowodowy nie zawiera dowodów materialnych na podstawie których można byłoby odtworzyć od strony technicznej przebieg tego zdarzenia, a tym samym do kwestionowania okoliczności zdarzenia deklarowanych przez kierujących pojazdami, tak więc do kolizji drogowej z udziałem samochodów F. i M. mogło dojść w okolicznościach wskazanych przez uczestników. Na podstawie przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, Sąd uznał, że do zdarzenia szkodzącego nie doszło w sposób kontrolowany i celowy, opierając się w szczególności na znajdującej się w aktach sprawy notatce informacyjnej Policji, w której za sprawcę zdarzenia został uznany kierujący pojazdem F. i został on ukarany mandatem karnym, jak również na zeznaniach powoda i zeznaniach świadka R. K., w których logicznie i spójnie przedstawiono przebieg zdarzenia.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W dniu 13 lutego 2017 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego nastąpiło uszkodzenie pojazdu należącego do powoda. Do zdarzenia doszło w sposób przypadkowy, zaś sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t. j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Okoliczność uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego jest bezpośrednim następstwem zdarzenia objętego umową. W takiej sytuacji nie powinien budzić wątpliwość fakt stosowania w tym przypadku w/w przepisów. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy.

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 par. 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Jak wskazał powołany biegły sądowy w swojej opinii, w przedmiotowej sprawie szacunkowy koszt przywrócenia pojazdu poszkodowanego z użyciem części oryginalnych, z uwzględnieniem technologii naprawy określonej przez producenta pojazdu, wyniósłby 36.986,44 zł. Natomiast koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przy uwzględnieniu technologii naprawy producenta, użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych z logo producenta (jakości „O”), alternatywnych części zamiennych (jakości „Q”) wyniósłby 29.880,59 zł.

Jako że kwota odszkodowania ma na celu pokryć celowe i zasadne koszty naprawy, tj. koszty ustalone o średnie i powszechne stawki obowiązujące na rynku, Sąd uwzględnił zatem powództwo w zakresie kwoty dochodzonego odszkodowania w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 29.880,59 zł (21.215,52 zł + 8.665,07 zł)

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód skutecznie wezwał stronę pozwaną do zapłaty skonkretyzowanej kwoty odszkodowania w wysokości 21.215,52 zł dopiero pozwem. Dlatego też odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty 21.215,52 zł należne są od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, czyli od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty. Natomiast odsetki od kwoty dochodzonej pismem z dnia 5 września 2019 r. zasądzono od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo (k. 150), tj. od dnia 20 września 2019 r. do dnia zapłaty. Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w przeważającej części, ulegając jedynie w zakresie części roszczenia odsetkowego, zatem należy jej się całkowity zwrot kosztów postępowania.

Na koszty procesu powoda, w łącznej wysokości 5.378 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.061 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 700 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 3.600 zł (na podstawie § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm., w brzmieniu obowiązującym na datę wytoczenia powództwa) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c., w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 1.444,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, w postaci wynagrodzenia biegłego i opłaty sądowej od rozszerzenia powództwa.